

Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera întâi)

28 februarie 2012*

„Uniune vamală — Importul de aparate receptoare de televiziune color asamblate în Turcia — Recuperare ulterioară a taxelor la import — Cerere de neînscrisere ulterioară în evidența contabilă și de remitere a taxelor — Articolul 220 alineatul (2) litera (b) și articolul 239 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 — Decizie de respingere a Comisiei — Anulare de către instanța națională a deciziilor autorităților naționale de înscriere ulterioară în evidența contabilă — Nepronunțare asupra fondului”

În cauza T-153/10,

Schneider España de Informática, SA, cu sediul în Torrejón de Ardoz (Spania), reprezentată de P. De Baere și de P. Muñiz, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de R. Lyal și de L. Bouyon, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei C(2010) 22 final a Comisiei din 18 ianuarie 2010 prin care se constată că se justifică a se proceda la înscrierea ulterioară în evidența contabilă a taxelor la import și că nu se justifică a se proceda la remiterea acestor taxe într-un caz particular (cazul REM 02/08),

TRIBUNALUL (Camera întâi),

compus din domnul J. Azizi, președinte, doamna E. Cremona și domnul S. Frimodt Nielsen (raportor), judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

Ordonanță

Istoricul cauzei

- 1 În 1999, în 2000 și în 2001, reclamanta, Schneider España de Informática, SA a importat în Spania, în vederea punerii lor în liberă circulație, aparate receptoare de televiziune color pe care le-a declarat la momentul respectiv ca fiind originare din Turcia.

* Limba de procedură: engleza.

- 2 La 28 august 2002, autoritățile vamale spaniole i-au indicat reclamantei că procedau la o verificare ulterioară a importurilor menționate la punctul 1 de mai sus.
- 3 O misiune de cooperare administrativă efectuată în Turcia în perioada cuprinsă între 29 aprilie și 2 mai 2003 de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și de agenți ai anumitor state membre a ajuns la concluzia că furnizorul turc al reclamantei încorporase în televizoarele importate de aceasta tuburi catodice originare din China sau din Coreea de Sud. Asemenea importuri erau pasibile de taxe antidumping prevăzute în perioada respectivă de Regulamentul (CE) nr. 710/95 al Consiliului din 27 martie 1995 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de aparate receptoare de televiziune color originare din Malaezia, din Republica Populară Chineză, din Republica Coreea, din Singapore și din Thailanda și de percepere definitivă a dreptului provizoriu (JO L 73, p. 3), modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2584/98 al Consiliului din 27 noiembrie 1998 (JO L 324, p. 1).
- 4 Ca urmare a acestei anchete, prin trei decizii din 23 iunie 2004 (denumite în continuare „decizii de înscriere ulterioară în evidența contabilă”), autoritățile vamale spaniole au constatat existența unei datorii vamale rezultate din neplata taxelor antidumping la importurile menționate la punctul 1 de mai sus și au pus în sarcina reclamantei taxe vamale eludate în quantum de 51 639,89 euro, la care se adăugau dobânzi în quantum de 10 008,97 euro, precum și o regularizare a taxei pe valoarea adăugată în quantum de 8 263,38 euro plus dobânzile în quantum de 1 601,44 euro (denumite în continuare „taxele în cauză”).
- 5 Prin scrisoarea din 18 mai 2005, reclamanta a solicitat neînscrierea ulterioară în evidența contabilă a acestei datorii vamale în aplicarea articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar, cu modificările ulterioare (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58, denumit în continuare „Codul vamal comunitar”), precum și remiterea acesteia în aplicarea articolului 239 din același regulament. Această cerere (denumită în continuare „cererea reclamantei”) a fost transmisă Comisiei de Regatul Spaniei prin scrisoarea din 17 martie 2008.
- 6 În paralel cu cererea sa, reclamanta a inițiat o procedură în fața autorităților administrative și judiciare naționale vizând anularea deciziilor de înscriere ulterioară în evidența contabilă.
- 7 La 21 noiembrie 2008, Tribunal Económico-Administrativo Regional de Madrid (autoritatea fiscală regională din Madrid, Spania) a respins acțiunea reclamantei. Aceasta a introdus o cale de atac împotriva acestei decizii la Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Curtea Superioară de Justiție din Madrid).
- 8 Prin Decizia COM(2010) 22 final din 18 ianuarie 2010 prin care se constată că se justifică a se proceda la înscrierea ulterioară în evidența contabilă a taxelor la import și că nu se justifică a se proceda la remiterea acestor taxe într-un caz particular (cazul REM 02/08) (denumită în continuare „decizia atacată”), Comisia Europeană a respins cererea reclamantei prezentată de Regatul Spaniei.
- 9 În decizia atacată, Comisia a apreciat, în primul rând, că, în speță, autoritățile vamale nu au comis nicio eroare în sensul articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal comunitar și că reclamanta nu dăduse dovadă de diligența impusă prin aceeași dispoziție. Comisia a considerat de asemenea, în al doilea rând, că nu exista o situație deosebită în sensul articolului 239 din Codul vamal comunitar.
- 10 La 3 mai 2010, pronunțându-se în aplicarea articolului 869 și următoarele și a articolului 908 alineatul (2) din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Codului vamal comunitar (JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3, denumit în continuare „regulamentul de punere în aplicare”), în redactarea rezultată din Regulamentul (CE) nr. 1335/2003 al Comisiei din 25 iulie 2003 (JO L 187, p. 16, Ediție specială, 02/vol. 16, p. 13) și în conformitate cu decizia atacată, autoritățile vamale spaniole au respins cererea reclamantei.

Procedura și concluziile părților

- 11 Prin cererea introductivă înregistrată la grefa Tribunalului la 6 aprilie 2010, reclamanta a introdus prezenta acțiune.
- 12 Prin act separat, înregistrat la grefa Tribunalului în aceeași zi, reclamanta a formulat o cerere de măsuri de organizare a procedurii prin care solicita ca Tribunalul să dispună ca Comisia să depună o copie integrală a unui număr de 28 de documente. În observațiile pe care le-a prezentat sub acest aspect în termenul acordat, Comisia s-a opus acestei cereri.
- 13 Reclamanta solicită Tribunalului:
 - anularea deciziei atacate;
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 14 Comisia solicită Tribunalului:
 - respingerea acțiunii;
 - obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.
- 15 Prin scrisoarea înregistrată la grefa Tribunalului la 21 septembrie 2011, reclamanta a transmis Tribunalului o copie a Hotărârii nr. 178/11, pronunțată la 16 martie 2011 de Tribunal Superior de Justicia de Madrid (denumită în continuare „Hotărârea Tribunal Superior de Justicia”). În temeiul Hotărârii Tribunal Superior de Justicia, care nu este supusă niciunei căi de atac, deciziile de înscriere ulterioară în evidența contabilă au fost anulate din cauza împlinirii, la data comunicării lor către reclamantă, a termenului de prescripție prevăzut la articolul 221 alineatul (3) din Codul vamal comunitar. În scrisoarea de însoțire a comunicării acestei hotărâri către Tribunal, reclamanta recunoaște că, în consecința acestei anulări, ea nu mai poate fi ținută să plătească taxele în cauză. Ea solicită totuși ca Tribunalul să se pronunțe asupra acțiunii sau, în subsidiar, în cazul în care ar decide că nu mai este necesar să se pronunțe asupra fondului, ca fiecare parte să fie obligată să suporte propriile cheltuieli de judecată.
- 16 În răspuns la o întrebare a Tribunalului, Comisia a apreciat că, din cauza intervenirii Hotărârii Tribunal Superior de Justicia, prezenta acțiune a rămas fără obiect. Reclamanta și-a prezentat observațiile asupra luării de poziție a Comisiei în termenul stabilit.

În drept

- 17 În temeiul articolului 113 din Regulamentul de procedură, Tribunalul poate oricând, din oficiu, după ascultarea părților, să constate că acțiunea a rămas fără obiect și că nu mai este necesar să se pronunțe asupra fondului. Rezultă de la articolul 114 alineatul (3) din același regulament că, în continuare, procedura este orală, în afară de cazul în care Tribunalul decide altfel.
- 18 În speță, părțile fiind ascultate (a se vedea punctele 15 și 16 de mai sus), Tribunalul se consideră suficient de lămurit de actele depuse la dosar pentru a se pronunța fără a dispune continuarea procedurii.
- 19 Prin intermediul prezentei acțiuni, reclamanta solicită anularea deciziei atacate, prin care Comisia a respins cererea sa privind neînscrierea ulterioară în evidența contabilă și remiterea datoriei vamale puse în sarcina sa prin deciziile de înscriere ulterioară în evidența contabilă. Se impune, așadar, să se stabilească dacă, în urma anulării deciziilor de înscriere ulterioară în evidența contabilă printr-o

hotărâre judecătorească definitivă, anularea deciziei atacate mai poate aduce un beneficiu reclamantei. Astfel, în absența menținerii unui asemenea interes în cursul judecății, s-ar impune să se considere că prezenta acțiune a rămas fără obiect și că, în consecință, nu mai este necesară pronunțarea asupra fondului.

- 20 Cerința potrivit căreia acțiunea trebuie să își păstreze obiectul este, astfel, o condiție necesară pentru ca instanța să își poată exercita atribuțiile și care ține de existența unui beneficiu concret pe care reclamantul îl poate obține ca urmare a hotărârii judecătorești prin care se finalizează judecata (a se vedea în acest sens Ordonanța Curții din 11 octombrie 2007, Wilfer/OAPI, C-301/05 P, nepublicată în Repertoriu, punctul 19 și jurisprudența citată).
- 21 Acest interes al reclamantului de a obține o hotărâre judecătorească se apreciază din perspectiva întinderii competenței instanței, ținând seama de calea de atac în cadrul căreia este sesizată aceasta (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 24 noiembrie 2005, Italia/Comisia, C-138/03, C-324/03 și C-431/03, Rec., p. I-10043, punctul 25).
- 22 Astfel, aspectul dacă o acțiune își păstrează obiectul trebuie asociat cu cel al existenței interesului autorului acțiunii. Cu toate acestea, în timp ce absența interesului determină respingerea acțiunii ca inadmisibilă și se apreciază la data introducerii acesteia (Hotărârea Curții din 18 aprilie 2002, Spania/Consiliul, C-61/96, C-132/97, C-45/98, C-27/99, C-81/00 și C-22/01, Rec., p. I-3439, punctul 23), dispariția obiectului acțiunii în cursul judecății, care rezultă din împrejurarea că hotărârea judecătorească ce urmează a interveni nu mai este susceptibilă să aducă un beneficiu reclamantului, atrage lipsa necesității de a se pronunța asupra fondului acțiunii (a se vedea Hotărârea Curții din 15 februarie 2005, Comisia/Tetra Laval, C-13/03 P, Rec., p. I-1113, punctul 23, Hotărârea Curții din 7 iunie 2007, Wunenburger/Comisia, C-362/05 P, Rep., p. I-4333, punctul 42, și Ordonanța Tribunalului din 26 iunie 2008, Gibtelecom/Comisia, T-433/03, T-434/03, T-367/04 și T-244/05, nepublicată în Repertoriu, punctul 48 și jurisprudența citată).
- 23 În sfârșit, chestiunea constatării dispariției obiectului acțiunii se invocă, dacă este cazul, din oficiu (a se vedea Hotărârea Curții din 3 decembrie 2009, Hassan și Ayadi/Consiliul și Comisia, C-399/06 P și C-403/06 P, Rep., p. I-11393, punctul 58 și jurisprudența citată). Într-un asemenea caz, instanța sesizată este obligată să se abțină a se pronunța asupra fondului acțiunii, fără să dispună de o marjă de apreciere în ceea ce privește consecințele susceptibile să decurgă dintr-o asemenea constatare (a se vedea în acest sens Hotărârea Wunenburger/Comisia, punctul 22 de mai sus, punctul 39).
- 24 Pentru a aprecia aspectul dacă prezenta acțiune își păstrează obiectul, se impune, așadar, în primul rând, să fie examinat raportul care există între deciziile autorităților vamale naționale care constată existența unei datorii vamale în sarcina unui importator, precum, în speță, deciziile de înscriere ulterioară în evidența contabilă, pe de o parte, și deciziile prin care Comisia se pronunță asupra aplicării articolului 220 alineatul (2) litera (b) și a articolului 239 din Codul vamal comunitar la situația acestui importator, precum decizia atacată, pe de altă parte.
- 25 În această privință, articolele 201-205 din Codul vamal comunitar precizează condițiile nașterii unei datorii vamale la import. În speță, trebuie să se considere că, în aplicarea articolului 201 din Codul vamal comunitar, introducerea pe teritoriul spaniol în vederea punerii lor în liberă circulație a televizoarelor menționate la punctul 1 de mai sus a dat naștere, în sarcina reclamantei, a unei datorii vamale la data acceptării de autoritățile vamale spaniole a declarațiilor vamale subscrise de reclamantă cu ocazia acestor importuri.
- 26 În temeiul articolelor 217-221 din același cod, autoritățile vamale naționale sunt însărcinate să ia în calcul valori ale taxelor corespunzătoare fiecărei datorii vamale și să comunice deciziile lor importatorilor care nu au declarat corect taxele pentru care erau debitori (articolul 221 alineatul (2) din Codul vamal comunitar). În speță, prin adoptarea deciziilor de înscriere ulterioară în evidența

contabilă (a se vedea punctul 4 de mai sus), autoritățile vamale spaniole au pretins de la reclamantă taxele în cauză, respectiv plata taxelor antidumping pe care aceasta nu le-a indicat în declarațiile pe care le-a depus cu ocazia importurilor menționate la punctul 1 de mai sus.

- 27 Totuși, în ipotezele prevăzute la articolul 220 alineatul (2) litera (b) și la articolul 239 din Codul vamal comunitar, deși existența datoriei vamale a fost legal stabilită, iar valoarea taxelor exigibile ca urmare a acestei datorii a fost calculată exact, importatorul poate fi, la cerere, scutit de plata acestor taxe.
- 28 Situația se prezintă astfel, în primul rând, atunci când valoarea taxelor legal datorate nu a fost înscrisă în evidența contabilă ca urmare a unei erori din partea autorităților vamale însele, care nu ar fi putut fi detectată în condiții rezonabile de către debitor, acesta acționând, la rândul lui, cu bună-credință și respectând toate dispozițiile prevăzute de legislația în vigoare în ceea ce privește declarația vamală. Asemenea împrejurări justifică absența înscrierii ulterioare în evidența contabilă a taxelor eludate [articolul 220 alineatul (2) litera (b) primul paragraf din Codul vamal comunitar].
- 29 În al doilea rând, soluția este aceeași atunci când debitorul demonstrează existența unei situații deosebite care nu implică înșelăciune sau neglijență evidentă din partea sa și care justifică remiterea sau, eventual, rambursarea datoriei sale vamale (articolul 239 din Codul vamal comunitar). Articolul 239 din Codul vamal comunitar constituie în acest mod o clauză generală de echitate [a se vedea prin analogie, în ceea ce privește interpretarea articolului 13 din Regulamentul (CEE) nr. 1430/79 al Consiliului din 2 iulie 1979 privind rambursarea sau remiterea drepturilor de import sau de export (JO L 175, p. 1), Hotărârea Curții din 15 decembrie 1983, Papierfabrik Schoellershammer/Comisia, 283/82, Rec., p. 4219, punctul 7]. Pentru a beneficia de aceasta, debitorul trebuie să demonstreze că se află într-o situație excepțională în raport cu ceilalți operatori care desfășoară aceeași activitate și că nu putea detecta în condiții rezonabile erorile comise în aplicarea reglementării vamale (a se vedea prin analogie Hotărârea Tribunalului din 10 mai 2001, Kaufring și alții/Comisia, T-186/97, T-187/97, T-190/97-T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97-T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 și T-147/99, Rec., p. II-1337, punctele 217-219 și jurisprudența citată).
- 30 Rezultă că elementele luate în considerare în cadrul aplicării articolului 220 alineatul (2) litera (b) și a articolului 239 din Codul vamal comunitar sunt extrane aspectului dacă existența unei datorii vamale a fost constatată în mod legal și dacă taxele puse în sarcina importatorului au fost exact calculate și că deciziile adoptate în aplicarea acestor articole nu au, în principiu, nici ca obiect, nici ca efect pronunțarea asupra acestui aspect (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea Curții din 14 mai 1996, Faroe Seafood și alții, C-153/94 și C-204/94, Rec., p. I-2465, punctele 66-68, și Hotărârea Curții din 24 septembrie 1998, Sportgoods, C-413/96, Rec., p. I-5285, punctele 41-43, Hotărârea Tribunalului din 16 iulie 1998, Kia Motors și Broekman Motorships/Comisia, T-195/97, Rec., p. II-2907, punctul 36, și Hotărârea Tribunalului din 11 iulie 2002, Hyper/Comisia, T-205/99, Rec., p. II-3141, punctele 98 și 99 și jurisprudența citată).
- 31 În speță, reclamanta a prezentat autorităților vamale spaniole o cerere vizând aplicarea în privința sa a articolului 220 alineatul (2) litera (b) și a articolului 239 din Codul vamal comunitar, astfel încât, în consecință, să fie scutită de obligația de a plăti taxele în cauză (a se vedea punctul 5 de mai sus). În temeiul articolului 871 alineatul (1) și al articolului 905 alineatul (1) din regulamentul de punere în aplicare, cererea reclamantei, în considerarea faptului că aceasta susținea că Comisia a săvârșit o eroare în sensul articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal comunitar și o neîndeplinire a obligațiilor sale, pe de o parte, și a faptului că împrejurările cauzei erau legate de rezultatul unei anchete comunitare (a se vedea punctul 3 de mai sus), pe de altă parte, a fost transmisă de autoritățile spaniole Comisiei, care a adoptat decizia atacată.
- 32 Cu toate acestea, deciziile adoptate în aplicarea articolului 220 alineatul (2) litera (b) și a articolului 239 din Codul vamal comunitar, precum decizia atacată, în măsura în care presupun existența unei datorii vamale și se pronunță asupra chestiunii dacă, în pofida acesteia, plata taxelor eludate poate să nu fie pusă în sarcina importatorului, nu produc efecte cu privire la situația juridică a importatorului în

cauză decât în măsura în care taxele care îi sunt reclamate au fost puse în mod legal în sarcina sa. Astfel, rezultă din articolul 871 alineatul (6) a patra liniuță și din articolul 905 alineatul (6) a patra liniuță din regulamentul de punere în aplicare că, atunci când existența datoriei vamale nu este stabilită, Comisia este obligată să trimită dosarul autorității vamale și, în consecință, să se abțină să hotărască. În plus, procedura administrativă desfășurată de Comisie se consideră a nu fi început niciodată.

- 33 Or, deciziile referitoare la constatarea unor datorii vamale și la calculul taxelor vamale exigibile pot face obiectul, în fața autorităților administrative și judiciare naționale, al acțiunilor prevăzute la articolul 243 din Codul vamal comunitar. În speță, reclamanta a făcut uz de aceste căi de atac contestând deciziile de înscriere ulterioară în evidența contabilă în fața autorităților administrative și jurisdicționale spaniole și a obținut anularea acestor decizii din cauza împlinirii, la data comunicării lor către reclamantă, a termenului de prescripție prevăzut la articolul 221 alineatul (3) din Codul vamal comunitar (a se vedea punctele 6, 7 și 15 de mai sus).
- 34 În consecință, astfel cum convin și părțile, anularea deciziilor de înscriere ulterioară în evidența contabilă are drept consecință faptul că plata taxelor în cauză nu mai poate fi pretinsă de la reclamantă. Prin urmare, decizia atacată este lipsită de obiect și nu este susceptibilă să producă efecte asupra situației juridice a reclamantei. Astfel, aceasta nu ar putea obține niciun beneficiu din anularea acestei decizii.
- 35 Se impune cu toate acestea, în al doilea rând, să se examineze susținerile reclamantei potrivit cărora, în pofida constatării care tocmai a fost făcută la punctul 34 de mai sus, prezenta acțiune își păstrează obiectul, împrejurare care justifică necesitatea ca Tribunalul să se pronunțe asupra fondului cauzei.
- 36 În primul rând, reclamanta susține că, deși anularea deciziei atacate nu este susceptibilă să producă efecte asupra situației sale juridice în ceea ce privește plata datoriei vamale care a fost pusă în sarcina sa prin deciziile de înscriere ulterioară în evidența contabilă, o hotărâre a Tribunalului statuând asupra legalității deciziei atacate ar fi totuși susceptibilă să producă efecte în privința altor importatori asupra situației cărora, în aplicarea articolului 905 alineatul (2) din regulamentul de punere în aplicare, Comisia nu s-a pronunțat, trimitând autorităților vamale naționale decizia atacată pentru aceste alte cazuri pe care le-a apreciat ca fiind comparabile.
- 37 Trebuie observat, în această privință, că, în temeiul articolelor 874, 875 și 908 din regulamentul de punere în aplicare, deciziile Comisiei referitoare la aplicarea articolului 220 alineatul (2) litera (b) și a articolului 239 din Codul vamal comunitar, precum decizia atacată, se notifică statului membru în cauză și se aduc la cunoștința celorlalte state membre, care sunt obligate să se pronunțe asupra cererilor prezentate de operatori în conformitate cu deciziile adoptate de Comisie, indiferent că aceasta s-a pronunțat asupra situației specifice a autorului cererii de neînscrisere ulterioară în evidența contabilă sau de remitere cu care sunt sesizate autoritățile vamale sau în alte cazuri în care se prezintă elemente de fapt și de drept comparabile.
- 38 În mod întemeiat susține, așadar, reclamanta că decizia atacată este susceptibilă să producă efecte în privința altor importatori. Ea prezintă, pe de altă parte, elemente de probă care atestă existența unor proceduri care privesc alți importatori în cadrul cărora Comisia a trimis decizia atacată autorităților naționale. Această împrejurare, totuși, nu este suficientă pentru a stabili că prezenta acțiune își păstrează obiectul.
- 39 Pe de o parte, în temeiul unei jurisprudențe constante (a se vedea punctele 20-22 de mai sus), aspectul dacă o acțiune își păstrează obiectul se apreciază în raport cu interesul reclamantului de a obține o hotărâre judecătorească, ținând seama de calea de atac exercitată. Interesul în cauză este, în principiu, același cu cel a cărui existență trebuie demonstrată de reclamant pentru a asigura admisibilitatea acțiunii sale (a se vedea Hotărârea Wunenburger/Comisia, punctul 22 de mai sus, punctul 42 și jurisprudența citată).

- 40 Or, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că interesul de a exercita acțiunea trebuie să fie personal și că reclamantul nu poate introduce o acțiune în anulare în interesul general al terților sau al legalității (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 27 ianuarie 2000, BEUC/Comisia, T-256/97, Rec., p. II-101, punctul 33 și jurisprudența citată). Acest interes propriu, în plus, trebuie să fie suficient de direct (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 31 martie 1998, Franța și alții/Comisia, C-68/94 și C-30/95, Rec., p. I-1375, punctul 67). Simplul fapt că persistă interesul terților în raport cu reclamanta de a obține anularea deciziei atacate nu poate fi suficient, în aceste condiții, pentru a concluziona că prezenta acțiune nu a rămas fără obiect.
- 41 Pe de altă parte, este adevărat că, în răspunsul la observațiile prezentate de Comisie prin scrisoarea menționată la punctul 15 de mai sus, reclamanta a precizat că nu intenționa să se prevaleze de interesul propriu altor importatori pentru a susține că prezenta acțiune nu a rămas fără obiect. În orice caz, Curtea a statuat, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Wunenburger/Comisia, punctul 22 de mai sus (punctele 50-52), că reclamantul poate continua să aibă un interes de a solicita anularea unui act al unei instituții sau al unui organ al Uniunii pentru a se putea evita repetarea în viitor a pretensei nelegalități de care acesta ar fi afectat, dar numai în măsura în care pretinsa nelegalitate este susceptibilă să se repete în viitor, independent de circumstanțele cauzei care au dat naștere acțiunii formulate de acel reclamant.
- 42 Cu toate acestea, cele trei motive invocate de reclamantă se referă, primul, la critici de natură procedurală care o privesc personal, iar celelalte două, la erori pe care Comisia le-ar fi săvârșit aplicând articolul 220 alineatul (2) litera (b), articolul 236 și articolul 239 din Codul vamal comunitar faptelor din speță. În ceea ce privește decizia atacată, ea se pronunță asupra aplicării articolului 220 alineatul (2) litera (b) și a articolului 239 din Codul vamal comunitar situației specifice a reclamantei în împrejurări de fapt determinate. Nelegalitățile invocate de reclamantă nu fac, așadar, parte dintre acelea care sunt susceptibile să se repete independent de împrejurările cauzei de față.
- 43 În această privință, simpla împrejurare că Comisia a putut aprecia că alți importatori se puteau afla într-o situație comparabilă nu infirmă această constatare. Astfel, acestora nu li se poate opune ceea ce a decis Comisia în decizia atacată decât în cadrul unei decizii naționale adoptate în temeiul articolelor 874, 875 și 908 din regulamentul de punere în aplicare (a se vedea punctul 37 de mai sus) și ținând cont de situația lor specifică. Or, în susținerea acțiunilor pe care acești alți importatori le pot formula la instanțele naționale împotriva deciziilor care îi privesc, ei pot, eventual, să conteste legalitatea deciziei atacate solicitând Curții să pronunțe o decizie preliminară în aprecierea validității (a se vedea în acest sens Hotărârea Hyper/Comisia, punctul 30 de mai sus, punctul 98).
- 44 În ceea ce privește critica întemeiată pe împrejurarea că, potrivit reclamantei, ceilalți importatori nu dispun de o acțiune directă în fața instanței Uniunii împotriva deciziei atacate, ea ține de o aplicare a condițiilor de admisibilitate prevăzute la articolul 263 TFUE care nu face obiectul sesizării Tribunalului în cadrul prezentului litigiu. În orice caz, chiar presupunând că acești alți operatori nu pot fi considerați ca fiind vizați direct și individual de decizia atacată, o asemenea împrejurare nu ar avea nicio incidență asupra aspectului dacă reclamanta păstrează un interes personal în anularea acesteia (a se vedea punctul 40 de mai sus).
- 45 În consecință, primul argument al reclamantei trebuie înlăturat.
- 46 În al doilea rând, reclamanta susține că prezenta acțiune este în stare de judecată, în timp ce celelalte proceduri în care legalitatea deciziei atacate este susceptibilă de a fi pusă în discuție ar fi în curs.
- 47 Totuși, asemenea considerații referitoare la economia procedurii ar presupune că, în speță, poate fi efectuată o apreciere cu privire la oportunitate. Or, în temeiul unei jurisprudențe constante (a se vedea punctul 23 de mai sus), în caz de dispariție a obiectului acțiunii, instanța sesizată este obligată să se abțină să hotărască cu privire la aceasta, fără să dispună de o marjă de apreciere în ceea ce privește consecințele susceptibile să decurgă dintr-o asemenea constatare.

- 48 Al doilea argument al reclamantei trebuie, așadar, să fie înlăturat ca inoperant.
- 49 În al treilea rând, reclamanta arată că decizia atacată continuă să producă efecte juridice asupra situației sale, și aceasta în pofida stingerii datoriei vamale.
- 50 Pe de o parte, reclamanta susține că autoritățile vamale spaniole au adoptat o decizie care o vizează în temeiul deciziei atacate (a se vedea punctul 10 de mai sus) și că o acțiune împotriva acestei decizii este în continuare pendinte.
- 51 Totuși, constatarea nulității deciziilor de înscriere ulterioară în evidența contabilă face ca reclamanta să nu mai poată fi obligată la plata taxelor în cauză, astfel încât respingerea cererii sale de către autoritățile vamale spaniole este lipsită de efect în ceea ce privește situația sa juridică și, în consecință, face ca aceasta să nu se poată prevala de existența acestei decizii pentru a pretinde că păstrează un interes ca Tribunalul să se pronunțe asupra legalității deciziei atacate.
- 52 Pe de altă parte, reclamanta susține că decizia atacată conține aprecieri care îi pot produce prejudicii și ar putea împiedica obținerea statutului de operator economic autorizat, prevăzut la articolul 5a din Codul vamal comunitar, în cazul în care ar intenționa să solicite să beneficieze de acest statut.
- 53 Aprecierea comportamentului reclamantei face obiectul considerentelor (46)-(58) ale deciziei atacate. Comisia a indicat, în esență, că problema originii nepreferențiale a televizoarelor color importate de reclamantă nu prezenta un caracter complex [considerentele (48)-(54)], că reclamanta trebuia considerată ca fiind un importator experimentat [considerentul (55)], că reclamanta nu se putea justifica invocând dificultăți tehnice pe care le-ar fi putut remedia relaționând cu autoritățile vamale naționale [considerentul (56)] și că, în aceste condiții, comportamentul reclamantei nu putea fi considerat a fi fost diligent [considerentul (57)].
- 54 Spre deosebire de ceea ce apreciază reclamanta, pasajul în cauză din decizia atacată nu constituie o atingere adusă imaginii sale. În special, în pofida susținerilor reclamantei, Comisia nu a pus nicidecum în cauză buna sa credință, ci s-a mărginit să considere că, având în vedere gradul de complexitate al legislației vamale aplicabile în speță, un operator diligent care a dobândit gradul de experiență ridicat al reclamantei ar fi trebuit să evite eroarea în declarație pe care a comis-o reclamanta. Astfel, în decizia atacată, Comisia nu a făcut o judecată de valoare cu privire la reclamantă sau cu privire la comportamentul său, ci s-a concentrat mai degrabă să stabilească dacă reclamanta putea beneficia de circumstanțele exoneratoare prevăzute la articolul 220 alineatul (2) litera (b) și la articolul 239 din Codul vamal comunitar, întrucât erorile în declarație comise de ea nu ar fi putut fi în mod rezonabil evitate de aceasta, sau dacă responsabilitatea acestor erori trebuia dimpotrivă să îi fie imputată.
- 55 În ceea ce privește dificultățile pe care reclamanta pretinde a se teme că le va întâmpina în cazul în care ar dori să solicite să beneficieze de statutul de operator economic autorizat în sensul articolului 5a din Codul vamal comunitar, trebuie arătat de la bun început că acest argument prezintă un caracter pur ipotetic. În orice caz, în speță, se impune a deduce consecințele declarației Comisiei potrivit căreia anularea deciziei atacate nu poate aduce nici cel mai mic beneficiu reclamantei. În aceste condiții, decizia atacată nu poate exclude prin ea însăși ca antecedentele reclamantei în materie de respectare a cerințelor vamale să poată fi considerate „satisfăcătoare”, ceea ce constituie condiția impusă la articolul 5a alineatul (2) din Codul vamal comunitar.
- 56 Trebuie înlăturat, prin urmare, și al treilea argument al reclamantei.
- 57 Rezultă din ceea ce precedă că anularea deciziei atacate nu îi poate aduce reclamantei niciun beneficiu și că, în consecință, prezenta acțiune a rămas fără obiect. Prin urmare, nu mai este necesar a se pronunța asupra fondului cauzei, nici a se pronunța asupra cererii, formulată de reclamantă, de luare a unor măsuri de organizare a procedurii, care este deopotrivă rămasă fără obiect.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 58 Potrivit articolului 87 alineatul (6) din Regulamentul de procedură, cheltuielile de judecată rămân la aprecierea Tribunalului, în cazul în care acesta nu se pronunță asupra fondului cauzei.
- 59 Tribunalul apreciază justificat, în împrejurările cauzei, ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi)

dispune:

- 1) **Constată că nu mai este necesar să se pronunțe asupra fondului cauzei.**
- 2) **Fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Luxemburg, 28 februarie 2012.

Grefier
E. Coulon

Președinte
J. Azizi